

LA PISTA

En un petit poble hi vivia un noi d'onze anys que es deia Mateu. Alguns pensen que estava una mica marginat. El seu pare se'n va anar quan la seva mare estava embarassada de cinc mesos. Ell era ros com un gira-sol, amb els ulls blaus com un llac, prim i alt.

Tenia un amic des de petit anomenat Miquel (tampoc gaire popular), que sempre anava amb roba esportiva i tenia els cabells rinxolats. Sempre anava a casa del Mateu. Però, malauradament, el Mateu sovint anava a la seva bola, i el Miquel, que era molt pacient, sempre l'havia d'aguantar. Doncs aquí comença tot...

Un dia molt bonic, el Mateu i el Miquel tornaven de l'escola cap a casa del Mateu. En arribar, es van trobar un senyor molt estrany, vestit tot de negre, a qui no se li veia la cara, remenant pel jardí. Evidentment, el Mateu li va preguntar:

—Hola, necessites alguna cosa?

El senyor, en veure que era casa del Mateu, li va respondre:

—No, no, segurament m'he equivocat.

I se'n va anar corrents, de manera força sospitosa. Els nois el van ignorar i van entrar a casa. El Miquel es va treure les vambes amb educació, però el Mateu les va deixar tirades com si res. Van anar corrents pel passadís i van saludar l'àvia del Mateu, que estava a la sala d'estar.

L'àvia tenia una gran afició per teixir llana. Tenia els cabells castanys i els ulls verds i amables.

—Hola, iaia! —va dir el Mateu, i li va fer un petó.

El Miquel va passar més discretament:

—Hola, Lala! —li va dir, i li va fer una abraçada. (Li deien així perquè “Lala” ve de “llana”.)

Van arribar a l'habitació, es van asseure al llit i el Mateu es va ajupir per agafar una cosa de sota el llit. Va treure una capsa on hi posava “anglès”. El Miquel no va reaccionar, perquè ja sabia què hi havia dins: menjar, o més aviat porqueries. Segurament tu també ho has fet algun cop. Ell sempre berenava allò.

La mare del Mateu era bastant estricta, però com que treballava a l'hospital i gairebé no era a casa, ell aprofitava perquè la Lala li deixava fer de tot.

Mentre menjaven lliminadures i patates, el Mateu es va quedar pensatiu, recordant l'home vestit de negre.

—Miquel... no t'ha semblat una mica estrany aquell home? —va dir el Mateu.

—Sí... potser... però probablement s'ha equivocat de casa —va dir el Miquel, sense saber gaire què dir.

El Mateu no estava gaire convençut. De sobte, van sentir un soroll al jardí, com si algú hagués trepitjat una branca seca. Es van quedar en silenci.

—Has sentit això? —va preguntar el Miquel.

El Mateu es va acostar a la finestra i va mirar a fora. Durant uns segons no va veure res... però de cop li va semblar veure una ombra que es movia de pressa.

—Crec que encara hi ha algú aquí... —va dir, nerviós.

—Potser és aquell home! —va dir el Miquel.

En aquell moment van sentir un cop fort a la porta. PAM!

Tots dos es van mirar amb por i van baixar corrents les escales. La Lala continuava teixint, però es notava que s'havia adonat que estaven espantats.

—Iaia, algú ha trucat a la porta —va dir el Mateu.

La Lala va obrir la porta i allà hi havia el mateix home vestit de negre.

—Perdoneu si abans he marxat tan de pressa. Estava buscant aquesta casa —va dir tranquil·lament.

—Per què buscaves aquesta casa? —va preguntar el Mateu.

—Perquè jo coneixia el teu pare... —va respondre l'home.

El Mateu es va quedar molt sorprès.

—El meu pare? Tu el coneixies?

—Sí, érem amics —va explicar l'home.

—Però el meu pare va marxar...

—Sí, però abans de marxar em va donar això —va dir l'home, traient una capseta vella.

El Mateu la va agafar amb les mans tremoloses i la va obrir. A dins hi havia una foto antiga del seu pare i una nota.

—Què diu? —va preguntar el Miquel.

—Diu que algun dia tornarà i que sempre ens ha cuidat, encara que no hi sigui —va dir el Mateu, amb els ulls oberts.

El Mateu va somriure una mica.

—Doncs ja sé que el meu pare sempre ha estat amb nosaltres d'alguna manera.

L'home va somriure i se'n va anar. Els nois es van mirar i es van sentir més tranquils. Sabien que aquell dia havien viscut una cosa molt especial i que, encara que no sabessin quan tornaria el pare, ara en tenien una pista.

I així, el Mateu i el Miquel van continuar jugant i berenant, però el cor del Mateu estava ple d'esperança. Aquell dia havia acabat amb un misteri una mica resolt i amb una història que mai oblidaria.

